

“Ne pozabi na smokvino drevo”

Izkoristi mi čas. — Ne pozabi na smokvino drevo, ki ga je Jezus preklel. Nekaj je že delalo: poganjalo liste. Kot ti ... — Ne opravičuj se, da imaš zato tehten razlog. — Evangelist pravi, da smokvinemu drevesu ni zadostovalo, da še ni bil čas za smokve, ko jih je hotel Gospod na njem nabrati. — In za vedno je ostalo nerodovitno. (Pot, 354)

11. julij

Vrnimo se k svetemu evangeliju in se zadržimo pri tem, kar nam pripoveduje sveti Matej v enaindvajsetem poglavju. Pove nam, da je Jezus, ki se je *zjutraj vračal v mesto, postal lačen. Ob poti je zagledal smokvino drevo in šel k njemu*. Kakšno veselje, Gospod, ko te vidimo lačnega, ko te vidimo žejnega ob studencu v Sihárlju! (...)

Kako nam pomagaš, da te razumemo, Gospod! Kako nam pomagaš, da te ljubimo! Pred nami se pokažeš enak nam, v vsem razen v grehu, da bi mi občutili, da lahko s tabo premagamo svoja slaba nagnjenja, svojo krivdo. Kajti nista pomembna ne utrujenost, ne lakota, ne žeja, ne solze ... Kristus je bil utrujen, bil je lačen, bil je žejen, jokal je. Tisto, kar je zares pomembno, je boj — ljubezni polna bitka, kajti Gospod vedno ostaja z nami — da bi izpolnili voljo Očeta, ki je v nebesih. (...)

Prišel je do smokvinega drevesa, *toda na njem ni našel drugega kot listje*. To je obžalovanja vredno. Se tako dogaja tudi v našem življenju? Se nam dogaja, da nam žalostno primanjkuje vere, utripanja ponižnosti, da v nas ni najti ne žrtev ne del? Da nas je sama krščanska zunanost, vendar v nas ni sadov? To je strašno. Kajti Jezus je ukazal: *Naj ne bo nikoli več sadu na tebi! In smokva se je pri priči posušila*.

Razžalosti nas ta odlomek iz Svetega pisma, hkrati pa nas spodbuja, naj se vnamemo v veri, naj živimo skladno s to vero, da bo Kristus od nas vedno prejemal sadove. *(Božji prijatelji, 201-202)*